

ת"פ 63735/02/19 - מדינת ישראל נגד טל הל יסכה בע"מ, גבריאלי מצסה

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב
ת"פ 63735-02-19 מדינת ישראל נ' טל הל יסכה
בע"מ ואח'

בפני כבוד השופט אורן שגב
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. טל הל יסכה בע"מ
2. גבריאלי מצסה

הנאשמים

גזר דין

1. בישיבת ההקראה שהתקיימה בפניי ביום 01.12.20 הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום, כדלקמן:

אישום ראשון

הנאשמת 1 - העסקת 2 נערים שעדיין לא מלאו להם 15 שנה, וזאת בניגוד להוראות סעיף 2(א) לחוק עבודת נוער, תשי"ג-1953 (להלן - **החוק**);

הנאשם 2 - הפרת חובת פיקוח, בניגוד להוראות סעיף 33(א)(1) + סעיף 38(א) לחוק (סה"כ - 2 יחידות עבירה);

אישום שני

הנאשמת 1 - העסקה אסורה ומסכנת של 16 נערים מתחת לגיל 18 במשחטת עופות, בניגוד להוראות סעיף 33(א)(3) לחוק ולקבוע בתקנות עבודת נוער (עבודות אסורות ומוגבלות), תשנ"ו-1955 (להלן - התקנות);

הנאשם 2 - הפרת חובת פיקוח, בניגוד לסעיף 38(א) לחוק;

אישום שלישי

הנאשמת 1 - איסור עבודת לילה של 16 נערים מתחת לגיל 18 בעבודות לילה, בין השעות 20:00 ועד 08:00 למחרת, בניגוד להוראות סעיף 24 + 33(א)(2) לחוק;

הנאשם 2 - הפרת חובת פיקוח בניגוד להוראות סעיפים 24 + 33(א)(2) + 38(א)(2) לחוק.

2. כל אחד מהצדדים הגיש טיעונים לעונש בכתב.

3. ב"כ המאשימה טען בתמצית, כי:

א. המחוקק קבע עונש של מאסר שנה או קנס פי אחד וחצי מן הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, קרי, קנס בסך 43,800 ₪ לצד העבירה של העסקת נער או נערה שגילם מתחת ל- 15. עונש דומה קבוע בחוק ביחס לעבירה של העסקת נערו או נערים בעבודה שנקבעה כמסכנת, ואילו ביחס לעבירה של העסקת נערו או נערים בשעות המוגדרות כשעות לילה, מאסר 6 חודשים או קנס בסך 29,200 ₪ לכל עבירה. ביחס לנושא משרה, קבע המחוקק קנס בשיעור של 43,800 ₪ לכל עבירה.

ב. במסגרת הבניית הענישה, על בית הדין לקחת בחשבון בקובעו את מתחם הענישה את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ואת מדיניות הענישה הנהוגה, וזאת בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, לרבות הנזק שנגרם מביצועה, לאחר מכן, יש לקחת בחשבון, במסגרת קביעת העונש הספציפי בתוך המתחם שנקבע, נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, קרי: קרי הנאשם, עברו הפלילי, נטילת אחריות, נסיבות חיים רלוונטיות והפגיעה הצפויה בו ובמשפחתו בעקבות העונש שיוטל עליו. עוד יש לקחת בחשבון מקרים שבהם יש ריבוי עבירות. במקרה זה על בית הדין להקדים ולקבוע האם העבירות השונות מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, ובהתאם - לגזור את העונש המתאים.

ג. במקרה דנן, הנאשמת העסיקה נערים רבים מתחת לגיל המותר בחוק, בעבודה שהוגדרה כמסכנת וכן העסיקה אותם בשעות לילה, בניגוד לקובע בחוק. ב"כ המאשימה הפנה בעניין זה לפסיקת בית הדין הארצי לעבודה בע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ** (להלן - הלכת חדוות הורים), שם נפסק בין היתר, כי משמעות ההכרה במספר עבירות כ"אירוע אחד" היא כי מתחם העונש ייקבע ביחס לשילוב העבירות ולא בהתייחס לכל אחת מהן בפני עצמה. במקרה דנן, הוסיף וטען, כמות העבירות רבה ויש מקום להטיל קנס בשיעור גבוה, וזאת לאחר קביעת מתחם ענישה ביחס לכל "אירוע".

ד. מבחינת הערך החברתי שנפגע, הרי שמדובר בשמירה והגנה על זכויות קוגנטיות של נערים עובדים, העושים את צעדיהם הראשונים בשוק העבודה, ובשל גילם הצעיר, חוסר הידע והניסיון וחולשתם הטבעית במערכת יחסי הכוחות מול המעסיקים, עלולים למצוא עצמם חשופים לניצול לרעה ע"י הפרות של הוראותיו השונות של החוק.

ה. העסקת נערים מתחת לגיל המותר וחשיפתם לעבודה במשחטה הכוללת עיסוק בחלקי עופות כרותים, נתזי דם, שימוש בסכינים וכדומה, אינה מתאימה לנערים בגילם וקיים חשש כי הדבר יפגע בהם נפשית או פיזית. הפרה של זכויות מגן של עובדים חמורה, וכאשר מדובר בנערים - חמורה שבעתיים. כך למשל, בנוגע להעסקתם בשעות הלילה. העסקה בשעות אלה עלולה לפגוע בגידולם, בבריאותם או ברווחתם של הנערים.

1. ביחס למדיניות הענישה, ובהסתמך על פסיקת בית המשפט ת"פ 25178-09-13 **מדינת ישראל נ' שמעון חדאד**, בתי הדין נוהגים לקבוע כי בגין עבירות מסוג זה, העונש יהיה הטלת קנס בין שיעור הקנס המנהלי ועד למחצית הקנס הפלילי. בתיק זה, לנוכח ריבוי סעיפי האישום ומספר העבירות, יש לקבוע את הקנס על הצד הגבוה ולהעמידו בשיעור של 50% מהקנס הפלילי ביחס לכלל העבירות בהן הודו הנאשמים, היינו, ביחס לנאשמת - קנס שלא יפחת מ- 627,800 ₪ וביחס לנאשם - לא פחות מ- 744,600 ₪.
2. בנוסף, יש להטיל עליהם לחתום על כתב התחייבות בגובה הקנס המקסימאלי למשך 3 שנים להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו.
4. ב"כ הנאשמים הקדים וטען, כי יש להתייחס אל מכלול העבירות שיוחסו לנאשמים כאירוע אחד, שכן פיצול העבירות באופן כל עבירה תיחשב למקרה בודד ויחיד, הוא מלאכותי והעבירות קשורות זו בזו קשר הדוק מבחינת אופיין ומבחינת סמיכות הזמנים.
5. הסניגור הפנה להלכת חדוות הורים וכן לפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** מיום 29.10.14, שם נעשתה הבחנה בין "אירוע" לבין "מעשה" ונקבע, בין היתר, כי אירוע הוא מונח רחב שיכול לכלול מספר מעשים. כאירוע אחד תיחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", דוגמת סמיכות זמנים או היותן לחלק מאותה תכנית עבריינית. בתמיכה לדבריו, ציין הסניגור דוגמאות מפסקי דין שונים וטען, כי במקרה דנן, מדובר באותה מסכת עובדתית, שכן העסקת העובדים התגלתה ב- 2 ביקורות בהפרש של פחות מחודש זו מזו (12.02.2018 ו- 14.03.2018), באותו אתר; בין העבירות קיים קשר הדוק בשל סמיכות הזמנים בהן בוצעו ובנוסף, כל העבירות התקיימו בעת ובעונה אחת ביחס לאותם העובדים וע"י אותו מעסיק.
6. ביחס למתחם הענישה ההולם וגזירת העונש, טען הסניגור, כי אין הצדקה להגדיר לכל אחת מהעבירות מתחם ענישה הולם בנפרד וכי בית הדין מתבקש לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ובהתאם לכך לקבוע מידת עונש פחותה, שתהיה בהלימה לכך שמדובר באירוע אחד ולא בריבוי עבירות.
7. עוד הוסיף, כי הנאשמים הודו ונטלו אחריות על ביצוע העבירות וכי העובדים עבדו באמצעות חברת כוח אדם ולא הועסקו ישירות ע"י הנאשמים. עוד טען, כי במקרה של הודאה ונטילת אחריות, נוהג בית הדין להעמיד את הרף העליון של הקנס על 50% משיעורו המקסימלי.
8. הסניגור טען כי מתחם הענישה הראוי צריך לנוע בין 10% ל- 20% מהקנס המרבי וזאת עבור מקרה אחד ויחיד של כל העבירות וביקש להתחשב במשבר הכלכלי שפוקד את הארץ בשל משבר הקורונה.

דיון והכרעה

9. אקדים ואדון בסוגיית ריבוי העבירות בתיק זה ובהתאם להכרעה בה, אפנה לבחון את מתחם הענישה הראוי וכן את העונש הספציפי שראוי לפסוק במתחם זה.
10. ביום 10.12.20 ניתן בבית הדין הארצי פסק דין בתיק ע"פ 12602-03-20 **מדינת ישראל נ' באר הנדסה אזרחית בע"מ ואח'**, במסגרתו שב בית הדין והתווה את העקרונות שלאורם יש להכריע במקרה של ריבוי עבירות.

בשל חשיבות הדברים לענייננו, אביא להן את תמצית העקרונות שנקבעו:

א. תיקון 113 לחוק העונשין נועד לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה" (סעיף 40א לחוק). הבניית הענישה על דרך של קביעת עיקרון ההלימה כעיקרון מנחה, ואשר לפיו נדרש קיום יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק).

ב. בהתאם לתיקון 113, על בית הדין לקבוע את מתחם העונש ההולם תוך שהוא לוקח במסגרת שיקוליו, בין היתר, את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, את מידת הפגיעה בו ואת מדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. במקרים בהם מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, על בית הדין להתחשב בנוסף גם במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם עונש הקנס ההולם. בית הדין רשאי לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או הגנה על שלום הציבור ובהיעדר עילה לסטות, על בית הדין לגזור את העונש הספציפי תוך בחינת שיקולי הרתעה אישית; הרתעת הרבים; נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וכן נסיבות אחרות.

ג. בע"פ (ארצי) 57160-01-14 **מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ** (8.2.14) (להלן - **ענין חדוות הורים**) נקבעה דרך יישומם של עקרונות אלה תוך קביעת שלושה שלבים מרכזיים בגזירת הדין: האם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים; קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת העונש בתוך המתחם שנקבע.

ד. מצבים של ריבוי עבירות מאופיינים בכך שבית הדין הרשיע את הנאשם במספר עבירות, ואז נשאלת שאלת אופן גזירת הדין בשים לב לריבוי. על גזירת הדין במצבים אלה חולשות שתי הוראות מרכזיות, ואלה הן:

1. **ההוראה הראשונה**, קבועה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**) וקובעת כי בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, ובלבד שלא יטיל יותר מעונש אחד בגין אותו מעשה. משמעותה המעשית של הוראה זו היא כי כאשר ייחוסו לנאשם מספר עבירות בגין מעשה אחד, העונש הקבוע בצידה של העבירה החמורה ביותר יהווה את תקרת העונש המכסימלית, וזאת על מנת להימנע מכפל ענישה בגין אותו מעשים. כאשר ריבוי העבירות מצמיח ריבוי מעשים אזי התקרה המכסימלית לענישה תהא סכום התקרות של העונש החמור ביותר שניתן להטיל בגין כל מעשה;

2. **ההוראה השניה**, הוספה בתיקון 113 והיא גלומה בסעיף 40ג לחוק העונשין וקובעת כי כאשר בית המשפט הרשיע נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. לעומת זאת, אם בית המשפט הרשיע נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, עליו לקבוע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; במקרה זה על בית המשפט לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

על בית המשפט לקחת בחשבון שיקוליו, בין השאר, את מספר העבירות, את תדירותן ואת הזיקה ביניהן, ועליו לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש.

ה. המונח "אירוע" אינו חופף למונח "מעשה", אלא רחב ממנו ויכול להיות מורכב ממעשה אחד או מספר מעשים (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)). בנוסף, להגדרת "אירוע" ולהגדרת "מעשה" תפקידים שונים בתהליך גזירת הדין. המונח "מעשה" מגדיר את תקרת העונש המכסימלית שניתן להטיל במצבים של ריבוי עבירות. המונח "אירוע" מכתוב את מספר מתחמי הענישה שיש לקבוע בתהליך גזירת הדין, כשלכל אירוע נדרשת קביעת מתחם ענישה נפרד. משתמע מכך, שמספר האירועים והמעשים, הינו, לכל היותר, כמספר העבירות בהן הורשע הנאשם, ובחלק מהמקרים נמוך ממנו. סדר הבחינה במצבים של ריבוי עבירות הוא - זיהוי מספר האירועים; קביעת תקרת העונש ביחס לכל אירוע בהתחשב במספר המעשים מהם הוא מורכב; קביעת מתחם העונש ההולם בגין כל אירוע.

ו. הבחינה אם עסקינן באירוע אחד או במספר אירועים תגדיר את מספר מתחמי הענישה הנדרשים. בפסיקת בית המשפט העליון הובעו מספר דעות בנוגע לאופן בחינת הסוגיה אם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים.

ז. בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאלה (3.9.15) סוכמה ההלכה בנוגע להבחנה הנדרשת בין אירוע אחד או מספר אירועים כך: עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת יחשבו לאירוע אחד; כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו.

ח. יתכנו מצבים חריגים, שבהם בחינת הנסיבות העובדתיות לא תוביל למסקנה ברורה האם הקשר "הדוק" דיו, אם לאו, וימצאו פנים לכאן ולכאן. כך למשל, כאשר עבירה אחת 'נובעת' מעבירה אחרת או 'נלווית' לה (ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014) (להלן: עניין אבו קיעאן); ע"פ 5643/14 עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015)).

ט. קביעת מתחמי עונש שלא לצורך עלולה במקרים מסוימים להביא להעלאת רף הענישה באופן שאינו ראוי, על-ידי פריטה לפרוטות של הרכיבים העונשיים בעניינו של הנאשם ויצירת תחושה לא נוחה של 'התחשבות' עמו, העצמה של חומרת מעשיו מעבר למתחייב וחריצת דינו בדרך מלאכותית". במצבים חריגים מעין אלה, ראוי לבית המשפט לקיים בקרה נוספת, נורמטיבית, במסגרתה תיבחן השאלה האם

נכון, כעניין של מדיניות משפטית ובשים לב לתכליתו של סעיף 40ג הנ"ל, לראות את העבירות ככמה אירועים נפרדים. כך, במיוחד במטרה למנוע מצב שבו עבירה הקשורה בעבירה אחרת 'תיבלע' באותה עבירה, ולא תזכה להתייחסות הראויה לה בנסיבות העניין. ברי, כי ככל שעוצמת הקשר בין העבירות על-פי נסיבותיהן העובדתיות רבה, תידרש הצדקה נורמטיבית משמעותית יותר כדי לראותן כאירועים נפרדים, ולהפך.

י. כאשר המדובר באירוע אחד יידרש בית הדין לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, אולם, שאלת גבולותיו עשויה להיות מושפעת, בין היתר, מהשאלה אם עסקינן באירוע אחד המורכב ממעשה אחד או מספר מעשים. בע"פ 4289/14 **אורן חנונה נ' מדינת ישראל** (21.1.15) פסק בית המשפט העליון, כי אין בסיווגה של ההתרחשות העבריינית כאירוע אחד, כדי לכבול את בית המשפט לעונש המרבי הקבוע בצידה של העבירה החמורה ביותר שנעברה באותו אירוע. זאת, מכיוון שלאחר השלב הראשון, שבקביעת מספר האירועים המרכיבים את ההתרחשות העבריינית, על בית המשפט לעבור אל השלב השני ולבחון באופן מהותי-מוסרי האם אותו אירוע כולל מעשה אחד - או אז יוגבל בית המשפט לעונש הקבוע בצד העבירה החמורה בהתאם להוראת סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - או שמא כולל אותו האירוע מספר מעשים, המצדיקים גזירה של מספר עונשים, בגין כל מעשה בנפרד.

יא. לאחר אפיון מספר עבירות כאירוע אחד יש לבחון אם האירוע העברייני האחד מורכב ממעשה אחד או מספר מעשים נפרדים, וככל שמורכב האירוע ממספר מעשים נפרדים יש להגדירם. המדובר בבחינה מהותית, ולא טכנית, שכן זו תגדיר את תקרת העונש המכסימלית ביחס לאירוע.

יב. ככל שמדובר באירוע אחד המורכב ממעשה אחד כי אז העונש הקבוע בצד העבירה החמורה ביותר מהווה את תקרת העונש המקסימלית בגין ריבוי העבירות. בגדר תקרה זו ייקבע מתחם עונש הולם, ובהמשך - ובהנחה ואין עילה לסטות ממתחם העונש ההולם - יגזור בית הדין עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים, תקרת העונש המקסימלית אינה מוגבלת לתקרת העונש הקבועה בצד העבירה החמורה ביותר באירוע כולו, אלא היא מהווה סכומן של תקרות העונש המקסימליות בגין כל מעשה נפרד. בתוך תקרה זו ייקבע בהמשך מתחם עונש הולם. אין חפיפה בין תקרת העונש המקסימלית שנקבעה לאירוע לבין הגבול העליון של מתחם הענישה הראוי. בהמשך, על בית הדין לגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 לחוק.

יג. מהניתוח דלעיל עולה כי כאשר בית הדין קובע כי המדובר באירוע אחד יש חשיבות רבה לבחינה אם עסקינן באירוע אחד המורכב ממעשה אחד או אירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים, שכן בחינה זו תשליך על תקרת העונש המקסימלית. ניתוח זה משתלב בהלכה שנפסקה בע"פ (ארצי) 12606-04-19 **ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל** (16.2.20), לפיהמצבים של ריבוי עבירות בתוך אירוע אחד אין לקביעות אוטומטיות של מתחם הענישה על פי הכפלה אריתמטית של הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המרבי הנקוב בחוק במספר "יחידות העבירה" המרכיבות את האירוע ואין קביעתו אוטומטית על פי הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המרבי הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה, אלא העניין נתון לשיקול דעת בהתאם לנסיבות העניין.

יד. הנה כי כן, במצבים של ריבוי עבירות בתוך אירוע אחד, הפעלת שיקול הדעת ביחס לתקרת העונש המכסימלי תיעשה תוך בחינה אם ראוי להשקיף על האירוע כמעשה אחד או שיש לפצלו למספר מעשים נפרדים. המדובר בבחינה מהותית, ויש לעורכה בזירות על מנת שריבוי העבירות לא יביא להגדלה מלאכותית של תקרת העונש המכסימלית שכן מהותית מדובר במעשה אחד-מזה, ועל מנת שהפסול הטמון בריבוי עבירות לא יישחק עקב אי מתן משקל לכך שהמדובר אמנם באירוע אחד המורכב מהותית ממספר מעשים נפרדים-מזה.

טו. **לסיכום** - לאור האמור לעיל, כאשר נאשם מורשע בריבוי עבירות, ובית הדין קובע כי המדובר באירוע אחד הבא בגדר סעיף 40(א) לחוק העונשין - אזי מלאכת גזירת הדין תהא מורכבת מהשלבים הבאים: **ראשית**, הגדרת התקרה המכסימלית לעונש, כשלצורך זאת יש לבחון אם המדובר באירוע אחד בעל מעשה אחד או באירוע אחד בעל מספר מעשים; **שנית**, קביעת מתחם העונש ההולם בתוך התקרה המכסימלית שנקבעה בשלב הראשון; **שלישית**, בחינה אם יש הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או הגנה על שלום הציבור. **רביעית**, בהעדר הצדקה לסטות גזירת הדין בתוך מתחם העונש ההולם בדרך של קביעת עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שהותוו בתיקון 113.

אשר להכרעתי

11. לאחר שנתתי את דעתי לעובדות כתב האישום ולטענות הצדדים, סבורני, כי במקרה דנן יש לקבוע כי מדובר ב-3 אירועים שונים המצדיקים קביעת מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהם בנפרד, ולהלן טעמי.

12. כאמור בפתח הדברים, כתב האישום כולל 3 אישומים: ביחס ל- 2 נערים קיים "אירוע" עצמאי שכן הם הועסקו לפני שמלאו להם 15 שנה; ביחס לכל הנערים כולם, קיים אירוע נוסף, עצמאי כשלעצמו - העסקתם בבית מטבחים, בניגוד לתקנות; ולבסוף, ביחס לכולם גם קיימת העסקה בשעות לילה, בניגוד לחוק. כל אחד מה"אירועים" הנ"ל עומד אפוא בפני עצמו במובן זה שיכול היה להתקיים גם ללא שני האירועים הנוספים. כל אחד מ-3 "אירועים" אלה כולל מספר מעשים - יחידות עבירה, כמספר העובדים שביחס אליהם נעברה כל עבירה.

13. יחד עם זאת, סבורני כי לענין קביעת מתחם הענישה המקסימלי, אין להתייחס לכל אחת מיחידות העבירה באופן נפרד, שכן העבירות בוצעו כלפי כל הנערים ששמותיהם פורטו בנספחים א' וב' לכתב האישום והנאשמים הם אלה שאחראים לביצוע עבירות אלה. מכאן, שקיים קשר ענייני הדוק בין כל אחת מיחידות העבירה בכל אירוע ואירוע. לשון אחר, הנסיבות העובדתיות משותפות לכל הנערים. בנוסף, המעשים התרחשו ביחס אליהם בסמיכות של זמן ומקום.

14. סבורני כי בנסיבותיו של המקרה התייחסות נפרדת ועצמאית לכל אחת מיחידות העבירה, תהייה מלאכותית ולא תשקף את התמונה השלמה, לפיה אותם נערים הועסקו בצוותא חדא ע"י אותו מעסיק בניגוד לדין בכל אחד מ-3 "האירועים", היינו, גילם הצעיר, היותו של מקום העבודה בית מטבחים שאסור להעסיק בו נערים והעסקתם בשעות הלילה.

15. מקובלת עלי טענת הנאשמים כי הרף העליון המקובל במקרים בהם נאשמים הודו ונטלו אחריות מיד בתחילת

ההלך המשפטי, הוא 50% מהקנס המקסימלי. לא מצאתי לחרוג מנוהג זה.

16. יחד עם זאת אין להקל ראש בערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות, במיוחד לאור העובדה שמדובר בבית מטבחים, על כל המשתמע מכך. מקובלת עלי עמדת המאשימה, כי חשיפת נערים צעירים למראות, לקולות ולריחות בבית מטבחים, עלולה לפגוע בנפשם שממילא בגיל ההתבגרות סוערת ועדיין לא מעוצבת. העסקתם בשעות הלילה, עלולה בהחלט להביא לפגיעה בגדילתם, בבריאותם הפיסית ובבריאותם הנפשית. לאור אלה, סבורני, כי יש לתת משקל בכורה לשמירה על בריאותם ורווחתם של הנערים על פני רצונם להתפרנס. עוד מקובלת עלי עמדת המדינה, כי אין מקום להקל במקרים בהם נפגעו זכויות קוגנטיות של נערים או נערות. שיקול נוסף בקביעת העונש הספציפי במקרה זה נוגע לריבוי יחידות עבירה ביחס לאישומים השני והשלישי.

17. לאור כל האמור לעיל, סבורני כי בנסיבותיו של תיק זה, יהיה נכון לקבוע שרף הענישה העליון יועמד על 50% מהקנס המקסימלי הקבוע בחוק לכל אחת מהעבירות, קרי: ביחס לנאשמת 1 - בגין האישומים הראשון והשני - 21,900 ₪ (מחצית מ- 43,800 ₪) ואילו ביחס לאישום השלישי - 14,600 (מחצית מ- 29,200 ₪) ואילו ביחס לנאשם 2 - 21,900 ₪ (מחצית מ- 43,800 ₪).

18. ביחס לעונש הספציפי שראוי לקבוע בתוך המתחם, לא מצאתי בטיעוני הנאשמים נסיבות מיוחדות שיש להתחשב בהן לקולא, מעבר לכך שלנאשמים אין עבר קודם של עבירות על החוק או על התקנות מושא כתב אישום זה. העובדה שהודו ונטלו אחריות, נלקחה, כאמור לעיל, בקביעת הרף העליון על 50% מגובה הקנס המקסימלי לכל אחת מהעבירות.

19. לאור האמור לעיל, החלטתי לפסוק בגין כל אחד מ"האירועים" קנס בגובה 50% מגובה הקנס המקסימלי. בנוסף, סבורני כי יש מקום לחייב את הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות דומות לאלה שהורשעו בהן במסגרת תיק זה למשך 3 שנים להיום. בהקשר זה אציין, כי בפסיקת גובה הקנס הכולל לקחתי בחשבון את העובדה שבהתאם לפסיקה, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 מדינת ישראל **המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12).

20. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמים את הקנסות הבאים:

הנאשמת 1 - בגין האישום הראשון - 21,900 ₪;

בגין האישום השני - 21,900 ₪;

בגין האישום השלישי - 14,600 ₪.

סה"כ - 58,400 ₪.

הנאשם 2 - בגין האישום הראשון - 21,900 ₪;

בגין האישום השני - 21,900 ₪;

בגין האישום השלישי - 21,900 ₪.

סה"כ - 65,700 ₪.

21. הקנסות ישולמו עד ליום 01.11.21.

22. בנוסף, כל אחד מהנאשמים יחתום עד ליום 01.11.21 על כתב התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו למשך 3 שנים מהיום. גובה ההתחייבות לגבי כל אחד מהנאשמים - 58,400 ₪. הנאשמת 1 תחתום על ההתחייבות באמצעות הנאשם 2.

23. המזכירות תשלח את שוברי התשלום, את כתבי ההתחייבות ואת גזר הדין לב"כ הצדדים בדואר.

ניתן היום, כ"ב אלול תשפ"א, 30 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.